

Adán a kereseti lehetőségek valamivel jobbak voltak. Az aratásnál $5\frac{1}{2}$ – $6\frac{1}{2}$ métermázsa, a cséplésnél $12\frac{1}{2}$ métermázsa jutott egyre, ami pénzben kb. 300.— dinár többletet jelent, a sentaiakkal szemben.

Srbobranban az aratásnál egy arató keresete 460 kg, a cséplésnél 12 métermázsa. Telecskán a jövedelem az aratásnál 3–5, a cséplésnél 6–8 métermázsa. Bezdánban hasonló a helyzet. Gornja Muzslán az aratásnál 330 kg-ot, a cséplésnél 6–8 métermázsat keresett egy ember. Baranyában a kereset 20–30%al volt gyengébb, mint Sentán.

Ha kiindulási pontnak a sentai kerület aratási eredményeit vesszük és ehhez hasonlítjuk a többi kerületekét, akkor egy munkás keresete átlagban 1500–1700 — dinár között mozog. Ehhez hozzájárul még két napi robot munka, amit a jövedelem értékét 100–140 dinárral csökkenti.

Szakács Gábor

A keselyű és a sólyom

A keselyű odatelepszik a sólyom fészkére és azt mondja:

— Jogomnál fogva felhívlak, hallgass meg engem!

— Mit akarsz? — kérdi a sólyom.

— Megölni téged és felfalni húsodat.

— Miért akarod vesztetem?

— Az én fészkeim túlságosan szűk nekem, — válaszol a keselyű, — és szükségem van a tiedre, hogy elhelyezzem fiókáimat. Azonkívül a te ittléted lehetetlenné teszi keselyűpolitikámat. Továbbá te más nyelven beszélsz, mint én, és általában nem szeretsz engem.

— Én azon a nyelven beszélek, amelyet Isten adott nekem, — válaszolt a sólyom. — És ami az érzelmeimet illeti, nem mondanád meg, miért szeresselek?

— Ez nem tartozik a dologra. Csak azt tudom, hogy jogom van megölni és felfalni azokat, akik nem szeretnek engem.

— És ha szeretnélek, akkor nem ölnél meg?

— Ha szeretnél, önként átengednéd nekem a fészkeidet és ellenmondás nélkül beleegyeznél abba, hogy felfaljalak, hogy meghízzak és súlyban gyarapodjak.

— Eszerint nincs mód számomra, hogy elkerüljem vesztetem?

— Öszintén szólva, nincs, — válaszolt a keselyű. — De ha feláldozod magadat értem, ez nagy megtiszteltetés volna neked.

A sólyom egy pillanatig elgondolkozott és aztán így szólt:

— Jőjjön, aminek jönnie kell; de mégis mondd meg, drága barátom, ki tanított erre a gondolkozásmódra?

— Hát nem tudod, te tökfilkó, — válaszolt a keselyű, — hogy két évig a berlini állatkertben nevelkedtem?

— Óh, ha így van, — válaszolt a sólyom, — akkor értem, hogy csak Istentől és saját csőröm élességétől várhatok segítséget.

Sienkiewicz Henrik (1902)